

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 26/01

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu dňa 8. marca 2001 predbežne prerokoval podnet M. Č., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Nápravno-výchovnom ústave Ilava, zastúpeného advokátkou JUDr. A. K., Advokátska kancelária, na začatie konania pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 6 To 19/2000 a takto

r o z h o d o l :

1. Podnet M. Č. v časti, v ktorej namieta porušenie jeho práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 To 19/2000 z 10. augusta 2000, 11. októbra 2000 a 28. novembra 2000, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

2. Podnet M. Č. v časti, v ktorej sa domáha zrušenia uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 To 19/2000 z 10. augusta 2000, 11. októbra 2000 a 28. novembra 2000, ktorými predĺžil trvanie jeho väzby, o d m i e t a pre nepríslušnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky na jeho prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo dňa 29. januára 2001 doručené podanie označené ako „Podnet na začatie konania pred Ústavným súdom podľa paragrafu 130 ods. 3 Ústavy SR“, v ktorom M. Č., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Nápravno-výchovnom ústave Ilava (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpený advokátkou JUDr. A. K., Advokátska kancelária, navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv upravených v čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 19/2000 na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uzneseniami zo dňa 10. augusta 2000, 11. októbra 2000 a 28. novembra 2000 a aby všetky napadnuté uznesenia boli postupom podľa ustanovenia § 57 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zrušené.

Navrhovateľ uviedol, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. Ntv-II 75/99 zo dňa 17. decembra 1999 bola predĺžená jeho väzba do 30. septembra 2000. Najvyšší súd tak rozhodol napriek tomu, že podľa navrhovateľa je jeho väzba nedôvodná a nezákonná z vecného hľadiska.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 To 19/2000 z 10. augusta 2000 rozhodol o opätovnom predĺžení väzby do 19. decembra 2000 a zároveň týmto rozhodnutím zamietol žiadosť navrhovateľa o prepustenie z väzby.

Podľa názoru navrhovateľa po tomto rozhodnutí, t. j. po 30. septembri 2000, sa nachádzal vo väzbe nedôvodne a protizákonne nielen z vecných dôvodov, ale aj

formálno-právnych. Najvyšší súd už nemohol podľa názoru navrhovateľa opakovane predlžovať väzbu, ak už raz túto predlžil, a to uznesením sp. zn. Ntv-II 75/99 zo dňa 17. decembra 1999, pričom vychádzal z ustanovenia § 71 ods. 2 Trestného poriadku, kde je uvedené slovo „rozhodnúť“ - dokonavý dej, a nie „rozhodovať“ opakovane. Až novelou Trestného poriadku zákonom č. 366/2000 Z. z. zákonodarca v ustanovení § 71 ods. 2 výslovne uviedol, že o ďalšom trvaní väzby na nevyhnutne potrebnú dobu môže rozhodnúť najvyšší súd, a to aj opakovane.

Podľa ustanovenia § 71 ods. 2 Trestného poriadku v znení platnom do 7. novembra 2000 väzba v konaní pred súdom spolu s väzbou v prípravnom konaní nesmela trvať dlhšie ako dva roky. Ak nebolo možné pre obtiažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov trestné stíhanie v tejto lehote skončiť a prepustením obvineného na slobodu hrozilo, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, mohol o ďalšom trvaní väzby v dĺžke do jedného roka rozhodnúť najvyšší súd. V decembri 1999 sa konalo na Krajskom súde v Banskej Bystrici hlavné pojednávanie v navrhovateľovej trestnej veci a spol.

Dňom 19. decembra 1999 mali uplynúť dva roky väzby v prípravnom konaní a v konaní pred súdom. Najvyšší súd uznesením sp. zn. Ntv-II 75/99 zo dňa 17. decembra 1999 predlžil väzbu u navrhovateľa do 30. septembra 2000.

Ani v takto predĺženej lehote trvania väzby nebolo trestné stíhanie v jeho veci skončené, pričom sa aplikovalo ustanovenie § 71 ods. 2 Trestného poriadku platné do 7. novembra 2000. Najvyšší súd pri tomto rozhodovaní o predĺžení väzby do 30. septembra 2000 ustálil, že pre obtiažnosť veci nebolo možné trestné stíhanie v určenej lehote skončiť. Rozhodol, že väzbu u navrhovateľa je potrebné predĺžiť. V zmysle citovaného ustanovenia § 71 ods. 2 Trestného poriadku platného do 7. novembra 2000 mohol väzbu predĺžiť do jedného roka, teda do 19. decembra 2000.

Pretože v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 prvej vety Trestného poriadku väzba mohla trvať len nevyhnutnú dobu, ustálil najvyšší súd, že nevyhnutnou dobou

potrebnou na skončenie trestného stíhania je lehota do 30. septembra 2000, o čom svedčí rozhodnutie najvyššieho súdu - uznesenie sp. zn. Ntv-II 75/99 zo dňa 17. decembra 1999.

Rozhodnutie najvyššieho súdu o predĺžení väzby podľa ustanovenia § 71 ods. 2 druhej vety Trestného poriadku z 30. septembra 2000 je konečné.

Najvyšší súd podľa názoru navrhovateľa už ďalej nemohol predlžovať väzbu, pretože zákon v citovanom ustanovení hovorí, že o ďalšom trvaní väzby v dĺžke do jedného roka môže rozhodnúť najvyšší súd.

Sloveso rozhodnúť gramatickým a logickým výkladom znamená, že ide o ukončený dej, ktorý nemožno opakovať. Ak by mal zákonodarca na mysli o ďalšom trvaní väzby v dĺžke do jedného roka rozhodnúť aj na viackrát podľa potreby a konkrétnych okolností, určite by to bolo jednoznačne v zákone vyjadrené a zákonodarca by namiesto slovesa „rozhodnúť“ použil sloveso „rozhodovať“.

Tento názor plne akceptoval zákonodarca v zákone č. 366/2000 Z. z., ktorým bol novelizovaný Trestný poriadok, pretože až v ňom je v novom znení ustanovenia § 71 ods. 2 Trestného poriadku výslovne uvedené, že najvyšší súd môže o ďalšom trvaní väzby na potrebnú dobu rozhodnúť, a to aj opakovane.

Pretože najvyšší súd v čase od 30. septembra 2000 nerozhodoval o väzbe navrhovateľa zákonným spôsobom, porušil zákon v ustanovení § 71 ods. 2 Trestného poriadku a zároveň ústavu v čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2.

Podľa navrhovateľa obsahom právneho inštitútu väzby je vymedzenie ústavne akceptovateľných dôvodov obmedzenia osobnej slobody obvineného s cieľom znemožniť zmarenie alebo sťaženie dosiahnutia účelu trestného konania. Väzba preto

predstavuje iba nevyhnutné obmedzenie osobnej slobody obvineného, u ktorého platí prezumpcia neviny.

Pri rozhodovaní o predĺžení väzby musia byť okrem existencie zákonného väzobného dôvodu preukázané aj vážne dôvody, v dôsledku ktorých v doposiaľ uplynutej lehote trvania väzby nebolo možné konanie skončiť. Teda, pri rozhodovaní o predĺžení väzby je nutné klásť omnoho prísnejšie požiadavky na zákonnosť a ústavnosť konania. Najvyšší súd pri rozhodovaní o trvaní väzby a rozhodovaní o žiadostiach o prepustenie z väzby nekonal v zmysle citovaných ústavných článkov.

V prípade navrhovateľa ide totiž o osobu, na ktorú sa hľadá ako na netrestanú, o čom svedčí jeho doterajší výpis z registra trestov. Ďalej to je osoba, ktorá sa po tom, ako sa dozvedela, že je voči nej vedené trestné stíhanie, prihlásila dobrovoľne na políciu a celé tri roky sa podieľala potrebnou súčinnosťou na objasňovaní trestnej činnosti.

Navrhovateľ poukazuje na to, že prílišnou negatívnou medializáciou dôkazovo však nepodloženou sa dostáva do polohy, kedy sa mu nedostáva potrebná objektivita pri zhodnocovaní vecných dôvodov trvania väzby, a celé trestné stíhanie pociťuje ako účelovo namierené voči svojej osobe.

Napriek terajšej právnej úprave a možnosti najvyššieho súdu predĺžiť väzbu aj opakovane nemôže byť považovaná za zákonnú ani navrhovateľova súčasná väzba, lebo táto je založená na nezákonnom postupe pred 7. novembrom 2000.

Navrhovateľ žiadal, aby jeho vec bola vybavená ako naliehavá mimo poradia a aby boli napadnuté uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 To 19/2000 z 10. augusta 2000, 11. októbra 2000 a 28. novembra 2000 podľa ustanovenia § 57 ods. 1 zákona o ústavnom súde zrušené.

Keďže podnet neobsahoval všetky náležitosti požadované ustanovením § 20 zákona o ústavnom súde, ktoré sú predpokladom preskúmania, či podanie možno považovať za podnet na začatie konania pred ústavným súdom v zmysle čl. 130 ods. 3 ústavy, najmä či došlo k porušeniu práva, ochrana ktorého patrí do právomoci ústavného súdu, bol navrhovateľ vyzvaný na doplnenie podania.

V doplnení podania, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 28. februára 2001, zástupkyňa navrhovateľa uviedla, že jej klient nastúpil výkon trestu dňom 7. februára 2001.

Svoje pôvodné argumenty navrhovateľ so svojou právnou zástupkyňou rozšírili o namietanie porušenia čl. 17 ods. 5 ústavy, ku ktorému došlo postupom najvyššieho súdu.

Čo sa týka prieskumov v konaní, mal navrhovateľ na mysli konanie v jeho trestnej veci, ktorá bola vedená na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 3 T 23/99 a najvyššom súde pod sp. zn. 6 To 19/2000. Vždy využil všetky možnosti podania opravných prostriedkov, riadnych aj mimoriadnych, ale ani jednému z nich v konaní nebolo vyhovené.

Záverom navrhli zmenu petitu tak, aby ústavný súd rozhodol, že „základné práva a slobody M. Č. zakotvené v čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR boli Najvyšším súdom SR uznesením sp. zn. 6 To 19/2000 z 10. 8. 2000, sp. zn. 6 To 19/2000 z 11. 10 2000, sp. zn. 6 To 19/2000 z 28. 11 2000 porušené a všetky napadnuté uznesenia sa podľa paragrafu 57 ods. 1 zák. č. 38/1993 Z. z. v platnom znení zrušujú“.

II.

Podľa čl. 130 ods. 3 ústavy ústavný súd môže začať konanie aj na podnet právnických alebo fyzických osôb, ak namietajú porušenie svojich práv.

Podľa ustanovenia § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh musí obsahovať náležitosti požadované týmto ustanovením.

Podľa ustanovenia § 20 ods. 3 citovaného zákona náležitosti požadované ustanovením § 20 ods. 1 platia aj pre podanie podnetu.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa (§ 25 ods. 1 citovaného zákona).

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktoré ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas trvania súdnu kontrolu. Súdna kontrola je zabezpečená od zatknutia, čo predstavuje prvú záruku súdnej kontroly. Povinnosť predviesť zatknutú osobu pred sudcu je bezpodmienečná a koná sa tak bez žiadosti osoby, ktorej sloboda je obmedzená. Druhú záruku súdnej kontroly predstavuje kontrola väzby. Účelom tejto záruky je zabrániť tomu, aby sa väzba priečila svojmu účelu a bola uvalená len na nevyhnutnú dobu.

Uvalenie väzby ako krajného obmedzenia osobnej slobody je prostriedkom na zabezpečenie prítomnosti obvineného, zabraňuje mu v recidíve alebo v pokračovaní trestnej činnosti a tiež v marení dôkazov v trestnej činnosti.

Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu dbať o to, aby doba väzby obvineného neprekročila nevyhnutnú hranicu. Za tým účelom mu patrí skúmať všetky okolnosti spôsobilé potvrdiť alebo vyvrátiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o žiadostiach obvineného o prepustenie na slobodu (rozhodnutie vo veci Toth c/ Rakúsko z 12. decembra 1991, séria A, č. 224, s. 18, § 67). Rozhodnutie súdu o uvalení väzby nemusí nutne ospravedlňovať väzbu po celú dobu jej trvania, lebo okolnosti, na ktorých bolo rozhodnutie založené, sa mohli zmeniť. Vyžaduje sa preto periodická súdna kontrola dlhšie trvajúceho pozbavenia slobody vrátane väzby. Osoba vo väzbe musí preto mať možnosť nechať preskúmať zákonnosť väzby v primeraných intervaloch (rozhodnutie vo veci Bezicheri c/ Taliansko z 25. októbra 1989, séria A, č. 164, s. 10, § 20).

Aj v trestnom konaní platí, že orgány činné v trestnom konaní môžu štátnu moc vo vzťahu k fyzickým i právnickým osobám uplatňovať len v prípadoch a medziach stanovených zákonom a len spôsobom, ktorý stanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, Šámal, P., Základní zásady trestního řízení v demokratickém systému, CODEX Bohemia 1999, r. 51).

Navrhovateľ tvrdí, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 To 19/2000 zo dňa 10. augusta 2000, ktorým bola podľa § 71 ods. 2 Trestného poriadku predĺžená väzba obžalovaných M. Č., J. K. a V. I. do decembra 2000, bolo porušené jeho právo upravené v čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy bez toho, aby bližšie charakterizoval namietané porušenie. Svoje tvrdenia opiera o gramatický a logický výklad druhej vety ustanovenia § 71 ods. 2 Trestného poriadku (platnom v čase rozhodovania) a toto vyjadrenie zákonodarcom považuje za konečné.

Pri svojom výklade vychádza z toho, že najvyšší súd uznesením sp. zn. Ntv-II 75/99 zo 17. decembra 1999 predĺžil podľa § 71 ods. 2 Trestného poriadku trvanie väzby obžalovaných M. Č., J. K. a V. I. do 30. septembra 2000. V dôvodoch konštatuje, že ide o komplikovanú a mimoriadne rozsiahlu vec, ktorú nebolo možné v lehote do 19. decembra 1999 právoplatne ukončiť. Dôvody väzby u všetkých obžalovaných trvajú tak, ako bolo konštatované na začiatku v čase ich vzatia do väzby.

Toto rozhodnutie považuje navrhovateľ z vyššie uvedených dôvodov za konečné a všetky nasledujúce rozhodnutia o predĺžení väzby za nezákonné, a tým aj neústavné. K tomu je potrebné uviesť, že najvyšší súd vo veci navrhovateľa od 17. decembra 1999 rozhodoval o jeho väzbe dňa 10. augusta 2000, kedy zamietol aj jeho žiadosť o prepustenie na slobodu a väzbu predĺžil do 19. decembra 2000.

Dňa 11. októbra 2000 najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 To 19/2000 podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku zamietol žiadosti obžalovaných M. Č., J. K. a V. I. o prepustenie z väzby na slobodu.

Dňa 28. novembra 2000 najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 To 19/2000 opätovne podľa ustanovenia § 72 ods. 2 Trestného poriadku zamietol žiadosť obžalovaných M. Č., J. K. a V. I. o prepustenie z väzby na slobodu a podľa ustanovenia § 71 ods. 2 Trestného poriadku lehotu trvania väzby obžalovaných M. Č., J. K. a V. I. predĺžil do 19. júna 2001.

Podľa čl. 17 ods. 2 prvej vety ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Tento ústavný imperatív má zákonné pokračovanie v prvom oddiele štvrtej hlavy Trestného poriadku, ktorý upravuje väzbu.

Navrhovateľ v podnete vychádza zo znenia ustanovenia § 71 ods. 2 Trestného poriadku platného do dňa účinnosti zákona č. 366/2000 zo 7. novembra 2000, ktorým

sa mení a dopĺňa zákon . 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdom (Trestny poriadok) v znení neskorších predpisov. Podľa tohto znenia väzba v konaní pred súdom spolu s väzbou v prípravnom konaní nesmie trvať dlhšie ako dva roky. Ak nebolo možné pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov trestné stíhanie v tejto lehote skončiť a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, môže o ďalšom trvaní väzby v dĺžke do jedného roka rozhodnúť najvyšší súd.

V cit. zákone uvedené (v tom čase platné znenie) sloveso „rozhodnúť“ znamená podľa navrhovateľa singulár právneho riešenia bez možnosti ďalšieho opakovania, čo v konečnom dôsledku zamedzuje ďalej predlžovať väzbu. Sloveso „rozhodnúť“ spája s konaním súdu (jeho rozhodovaním), a nie s lehotou, v ktorej by súd mohol konať viackrát až do jej vyčerpania.

Zákon . 366/2000 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 7. novembra 2000, v bode 8 uvádza, že v § 71 ods. 2 sa slová „môže o ďalšom trvaní väzby v dĺžke do jedného roka rozhodnúť najvyšší súd“ nahrádzajú slovami „môže o ďalšom trvaní väzby na nevyhnutne potrebnú dobu rozhodnúť najvyšší súd, a to aj opakovane. Celková doba trvania väzby nesmie presiahnuť tri roky a pri obzvlášť závažných trestných činoch päť rokov“.

Navrhovateľ pri svojom výklade dospel len ku gramatickému výkladu slova „rozhodnúť“ bez jeho logického prepojenia na ďalšie inštitúty upravujúce väzbu a najmä na samotný účel väzby. Tým však opomenul výklad logický a najmä systematický.

Výklad ustanovení Trestného poriadku včítane ustanovení o väzbe je nesporne otázkou, ktorá patrí do právomoci a do kompetencie orgánov činných v trestnom konaní. Je neodmysliteľnou podmienkou ich postupu podľa ustanovení Trestného poriadku a pri ich aplikácii. Upieranie takéhoto oprávnenia by sa rovnalo odopreniu možnosti konať podľa tohto právneho predpisu, pretože nevyhnutným predpokladom

takéhoto konania je vedomie o obsahu právnych predpisov, pričom toto vedomie zahŕňa nielen informáciu o jazykovom vyjadrení právnych noriem v predpise obsiahnutých, ale aj chápanie zmyslu a obsahu použitých jazykových prostriedkov, teda ich výklad.

Najvyšší súd nepochybil, keď postupoval v zákonodarcom sledovanom účele inštitútu predĺženia väzby (pozri už citovaný § 71 ods. 2 Trestného poriadku). Doslovný gramatický výklad, tak ako ho prezentuje navrhovateľ, je neprijateľný preto, lebo by mohol nútiť súd rozhodovať o predĺžení väzby na maximálne možnú hranicu, čo je v rozpore s účelom inštitútu predĺženia väzby a s požiadavkou obmedzenej doby trvania väzby.

Väzba ako jeden z najzávažnejších zásahov do osobnej slobody môže trvať len nevyhnutnú dobu, čomu zodpovedá ústavný imperatív čl. 17 ods. 5 premietnutý v ustanoveniach § 71 ods. 1 a 2 Trestného poriadku.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno obvineného vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. V navrhovateľom namietanom postupe súdov nebol zistený rozpor so zákonom, a teda ani s ústavou.

Ústavný súd už v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 72/96 uviedol, že výklad a aj uplatňovanie základných práv a slobôd patriacich účastníkom konania nemožno uskutočňovať spôsobom, v dôsledku ktorého by sa všeobecným súdom odňalo alebo obmedzilo zákonné oprávnenie konať a rozhodovať spôsobom zaručeným ústavou a zákonmi.

Keďže postupom súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s príslušnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, nemôže dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, podnet v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy bol odmietnutý ako zjavne neopodstatnený podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Navrhovateľ namietal tiež porušenie práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, nezdôvodnil však bližšie (a to ani na výzvu ústavného súdu), v čom konkrétne má toto porušenie spočívať. Pretože ani medzi skutočnosťami, ktoré najvyššiemu súdu vytýka, a porušením práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je daná priama príčinná súvislosť, bolo potrebné podnet aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnený.

V záverečnej časti petitu bolo ústavnému súdu navrhnuté, aby podľa ustanovenia § 57 ods. 1 zákona o ústavnom súde zrušil uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 To 19/2000 z 10. augusta 2000, 11. októbra 2000 a 28. novembra 2000.

Ústavný súd vo veci sp. zn. I. ÚS 51/97 a iných uviedol, že zásahom ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecného súdu zrušením jeho rozhodnutia by došlo k porušeniu ustanovení ústavy, a to čl. 141 až 144 v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy. Súčasný právny stav a judikatúra ústavného súdu mu nedovoľujú zrušovať rozhodnutia všeobecných súdov.

Návrh v tejto časti petitu preto považuje ústavný súd za taký, na prerokovanie ktorého nie je v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde príslušný.